

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 33.

V četrtek 12. velikiga serpana 1852.

Tečaj 7.

Dvanajsteri apostelčki v Kartagi.

Lep zgled za male.

V 5. stoletju so v Afriki nečlovečni Vandali gospodarili in nekiga Arija krivoverstvo se je po tisti deželi močno razširjalo. Katoliški kristjani pa so bili preganjani. V taci okolišinah je neki izdajavec krivoverskim duhovnam 12 katoliških fantičev naznanil, da so za petje prav dobre glave, imajo lep čist glas in bi bili za krivoverske cerkve kakor nalaš. Ravno tisti čas so veliko množico katoličanov iz dežele pregnali, une cerkvene strežnike so pa hotli iz rečeniga namena perderžati. Dobri fantički, to slišati, teko nanaglama k svojim vernim tovaršem, ki so v pregnanstvo šli in se jih na vso moč oklenejo. Krivoverci so jih s palicami tolkli in z bodali dregali, jih od unih odpraviti, pa zastonj: nedolžni mladenčki so za trdno pričali, da rajši umerjajo, kakor da bi se dali ločiti od svojih toveršev v veri in perjatlov po očetih. Pa kakor so se tudi branili, vse nič ni pomagalo, s silo so jih odtergali in v Kartago nazaj gnali.

Zdaj krivoverci vse zvijače poskušajo, da bi dobre mladenčke prestepili, in zapeljali ter jih v krivoverstvo prekerstili. Ker pa z lepo niso mogli per njih nič opraviti, so začeli z gerdo. Zaperli so jih v podzemeljske votline, jih neusmiljeno strdali in zraven tega šibali in pretčpali. Kdo bi perčakoval, da bodo taki mladi otroci per tolikim neusmiljenju stanovitni ostali? Pa Bog, ki je mogočin v šibkih, jih je stanovitno ohranil. Takó so otroci lep zgled močnoserenosti dali, in se odrasene osramotili, kateri so bili v ravno tistim preganjanju iz strahu terpljenja od vere odstopili. Per vsakim tudi nar hujšim terpezenju so mladenčki klical: „Če nam tudi telo razmesarite in nas umorite, svoje svete vere vendar nikdar ne bomo zatajili, in trikrat svete kerstne obljube nikoli ne bomo prelomili.“ Trinogi so vidili, da per teh močnodušnih dečkih se nič ne da opraviti, in so jih izpustili. Dečki pa so sklep storili, ker so se zdaj skupaj zoper hudo vojskovali, da se nikdar več ne bodo naražin ločili. Skupaj so prebivali, skupaj jedli, in skupaj trojnoedinimu Bogu hvalne in zahvalne pesmi peli. Ta lepi zgled se je razširil po vsem mestu, in vsi, ki so to slišali, so bili v serce ginjeni in k dobri spodbujeni; niso mogli pozabiti, kako junško so se ti mali vajsaki za Jezusa vojskovali. Od tistihmal so jih ljudje vse skozi dvanajst kartagenskih apostelčkov imenovali.

Uni bogoljubni mladenčki so rekli: „Trikrat svete kerstne obljube nikoli ne bomo prelomili.“ Ta sklep ponavljajte tudi vi večkrat, kersanski otroci!

Per sv. kerstu ste se odpovedali hudobnemu duhu, vsimu njegovimu napuhu in vsimu njegovimu djanju. Obljubili ste, da bote lepo, čisto in pošteno živeli; za to vam je Bog dal po mašniku lepo belo oblečilo in je vsakimu posebej djal: „Na belo oblečilo, kteriga čistiga pernesi pred sodni stol našiga Gospoda Jezusa Kristusa, da boš imel večno življenje!“ Tudi vam je bila dana luč, rekoč: Na gorečo svetilnico, in neoskrunjen svoj kerst ohrani! Spolnuj Božje zapovedi, da, ko Gospod k ženitvanju pride, mu zamoreš z vsimi svetniki v nebeškem dvoru naproti priti, in dosežeš večno življenje ter živiš vse večne čase! Amen.“ J.

Misjonske naznanila

g. Dr. Knobleherja do središnjiga odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Dalje.)

Ze zarano je bil Hagi kaptan na ladii; sčasama se snidejo tudi težniki; dolge vervi so bile nategnjene; ladijo odriniti. Ob osmih zjutraj smo odmaknili, veter in vervi so naprej pomagali, težavno je bilo delo, vendar ne tako trudno, kakor predvečeranjim proti zadnjimu. Težniki, v večim številu pričujoči, so se ognjili od bregu sem več natokov in so nas naravnost vlekli. Ob desetih do poldne smo persli do prave tesnine, v kateri je za vsako ladijo sto in sto rok treba, jo skoz plitev vodni tok prevleči, ki je več sto čevljev dolg, do štirih seznjev širok, z granitnimi skalami stisnjen in s kamenjem posut. Najeti ljudje so že od zgodnjiga jutra kamne po strugi skupej valili in nekake jeze delali, da bi se voda v tonve ali bajerje zbiralala in ladijo plavajočo obderžala. V vsaki drugi deželi bi bili na tako imenitnim mestu, zavoljo ložjiga in urnejšiga občenja z nezmerno obvodno deželo, že zdavno strugo očistili nepotrebnih kamnov, in v primernih daljinah zajeze napravili, v ktere bi se ladije spušale in od jutra do večera njih veliko lahko dalje vleklo. Tukaj pa, da si ravno turki že od trideset let sem kakor posestniki obnilskih obrežji do Fazoglu-a v Barta-zamorski okrajni, in do Šajbenskih zlatorovov na južni Kordofanski meji deželo v svojo korist oblazujejo, se vendar ni se kej taciga zgodilo. Egiptovska vlada se je zadovoljila z deli, ki so jih ji evropski merjevci (inženiri) v ti reči na papirju tegnili, in se dalje ni za to pečala. Domačini pa nimajo ne moči ne serca k temu, in se menijo, da bi celo ne bilo v njih

prid, ako bi se zredama vodoč napravil, ker bi se mogli potlej denara vanati, ki ga zdaj iz popotnih brodarjev zulijo. Tako popotniga terda sila móra, se trumi lačnih in denara lakomnih domačinov zapati, ako hoče čez slapovje (katarakto) priti. — S pomočjo Hagi-kaptana je bila razdeljena velika množica ljudi, ki so bili od vsih strani poslapja čez skalovje sem persli. Močne, za roko debele, neznano dolge vervi so bile h korenini ladijniga drevesa dobro pervezane in čez kamnitna bregova na obě strani vode razvite, potlej je bilo čez sto ljudi zagnanih, de so ob enim času vervi nategnili. Bredniki so stali do ledji v derečim natóku, in so jezove poderali, jih zad za ladijo zopet delali, in kamne, ki bi jih voda pod ladijo zanesla, iz struge poberali. Nekaj močnih, pravih zurjenih in uterjenih mozakov je bilo ob strani ladije, de so jo, ako bi na plitvine ali povodne kamne zadela, s svojimi kitastimi ramami in širokimi pleči perzdigali in tako tezikami perpomogli. Nasi mornarji so z dolgimi okovanimi drogmí bili večidel na ladii, in so varovali, de pertiskajoči natoki niso ladije na kamnitne stene ali na skalne čeljusti (nadvisja ali kucelne) zagnali. Po taki naredbi in razdelbi je bilo upati, de se bodo napotja brez presilniga vperanja premagale, in se konec tesnine proti poldnevu kmalo dosegel. — Znamnje je dano: težniki ob obeh straneh nategnejo; kmal je ladija v tesnim potočju; voda ob desnici in levisi in spod ladije naprej buči. Težniki vlečejo — oni in vse ljudstvo vpijejo in prevpijejo slape in šumenje. Srečno smo persli čez kotlino perviga zajčja, in pod drugo postanemo se osópti. Začnemo z novo serčnostjo, in se nadjamo tudi skoz to kmal preriniti, pa motili smo se. Kakor je ta kraj ustvarjen, je potreba bistroumnih vodnikov, pa tudi stanovitnosti in natančnega spolnovanja njih ukazov, česar pa nesreči razposajeni šelalski prebivavci kar nič niso vajeni. Tukaj je bila struga bolj plitva, gruče bolj rogljate in gostejši. Težniki, bredniki, mozaki ob straneh ladije bi bili mogli enomerno in stanovitno zdaj vsi skupej, zdaj redno zverstama ladijo v gibanju ohraniti. Namesto tega je bila pa le zmesnjava, de so se posamezni napretergama natégali in vsi skupaj nepotrebama čas zgubili. Težniki so vlekli, ko je ladija na kamnih obvisela, uni, ki bi jo bili mogli vzdigati, so pa gledali; ali pa če so jo ti vzdignili in obmajali, so zopet težniki vñemarno per vervi stali, ali pa so ravno s perložnostjo, na tléh čepeči, stare homatije med seboj poravnavali. — Tako ste bili skorej dve uri zgubljeni, ladija je ostala per tem nerodnim obračanju, kakor perzidana, na kamnji zasedena, solnce navpik doli perpékalo — ubogi Hagi-kaptan in njegovi mnogi pomočniki so se bili na pečinah o bregu do gerla izvpili. Težniki so bili ob obojni vervji versti predeleč narezan, de bi bile per vodnim šumenju in obějim lagoju delavne in nedelavne množice njegove ukaze zamogle slišati ali jih spolnovati hotle. Vlekli so tje na slepo, kakor in kadar se jim je zdelo.

(Dalje sledi.)

Iz lista gosp. misjonarja Kociančiča.

Hartum 7. rožnika 1852.

Gospod misjonar med drugim v misel vzame, kako je moglo pri Korosku njemu zročeno ladijo „Zgodnja Danica“ okoli 40 dni 50 do 100 ljudi skoz trojne slapove, Asvanske, Vaddi-Halfa-Don-

golanske in Abu-Hamedske vleči. Okoli 10. vel. travna je bila „Zgodnja Danica“ na suho izlečena in eno uro od Hartuma na Beli reki pod vodstvom g. Kociančiča popravljana, kateri je zunaj nedelj vedno na tistim kraju. „Hvala Bogu,“ pravi gospod misjonar dalje, „de sim doma več ur v lomu in kovačnici doprinesel. Kdor hoče v Afriko iti, naj se nobeniga dela ne boji, še kuhati naj se uči. Ko bo barka dokončana, pravijo, bom šel dva ali tri dni deleč po Beli reki kopo kuhat in štorat. Kovaču oglja permankuje. — Drugi gospodje so domá (v Hartumu) per svojih opravilih, gospod Milharčič pri otrocih v šoli. Ravno tako tudi visokočastiti O. Zarra.“ Tudi bolezi so mogli že skorej vsi poskusiti in nekteri precej dolgo, vendar zdaj vsim na bolji gre. Hartumski zrak, po legi tega mesta, sicer ni kej posebno dober, zlasti kadar voda odstopi, ko se pa človek obnebja pervadi (aklimatizira), ložej sôpe. „Tudi vročina je zlasti na Beli reki, kjer sim zdaj po opravilih, tolika, de bi o tihih dnevih opoldne skorej sapa zastajala, v katerim času se mora 15 – 20 stopinj gorka voda še merzla imenovati. Ko bi Savico tako merzlo ko izvira mógel tukaj piti, gotovo per pervim požirku poginem. Bog je vse po redu in okoljsinah vravnal. „Le bati se ne in serčnosti ne zgubiti, vse se bo dalo,“ je beseda gospoda namestnika. — Začetik je, in vsak začetik je težaven; nasledniki bodo že več perprave našli za Belo reko, za sredino Afrike, kjer so naši farmani. Pa joj, ko bi jih z lastnimi očmi vi vidili! — Poskerbite kej za njih obleko! — Ravno so visokorastiti gospod namestnik napravili osnovo za njih obleko; pobarvane kože namreč, ki so tukaj prav dober kup, in se dajo prav dobro vstrojiti, so v to odločene. Mora se na podnebje, šege in navade obzir imeti, de se gotovši in varniši, če tudi počasi, namen doseže.

H koncu kozoperska ali pa v začetku listopada, kadar bo začel zopet sever pihati, se bo zabrodarilo po Beli reki. Kteri pa de bodo šli, se ni določeno. Dva ali trije gospodje bodo mogli že v Hartumu ostati, katerih eden bo prevzel šolo, drugi cerkev in tretji gospodarstvo, stavbe (Bauten) in dopisovanje.

Naša družba bo tedaj v kratkim razločena in ne bo zmôgla vsemu kej, posebno ker stareji dva misjonarja (O. Zarra in Pedemonte) sta domu poklicana. Naj se zgodi božja volja! Pa sej je slišati, de novi gospodje, morebiti je tudi zopet kak Slovenec, sklep delajo, se z domovino posloviti, za poklicam iti in nam v pomoč priti. Bog poterdi njih sklepe!

„Še nekatere novice. Paša in mudir (državni opravnik) sta nanagloma umerla. Ta nezgoda je mesto pretresla ker se je tako nenadama in neprevidama naključila. Naš pridni in pogumni konzul gospod Dr. Reiz je do brezglavniga poglavarstva oserčívno besedo spregovoril, s tem, kolikor moč, k redu pripomoči. Poslušali so njegov ravni svet in opravila gredo svojo navadno pot. Bali so se puntanja, kakor slišim; ker sta pa Izmael-paša in Mehmed Ali še v toplim spominu, se ni treba bati. Od strani 3000 vojakov, ki so iz samih suznjev nabrani, bi se bilo najpred kej bati; tode ti so za to preveč tompasti. Bog ne daj, ko bi bil kak Kosut med njimi, koj bi Turkam v kašo segli.“ Gospod Angelo je ravno z Bele reko domu persel.“

Pohvalno pismo sv. Očeta do gosp. Henrika Kosta v Ljubljani.

Gospod Henrik Kosta, c. k. nadmitnarijski vodja, je dal na svitlo v nemškem jeziku popis življenja vojvodinje Angoulemeške, Marije Terezije, hčere obglavljeniga francoskiga kralja Ludovika XVI. in ravno tako umorjene kraljice Marije Antonije. Rojena je bila 19. grudna 1778, in je kakor vdova Ludovika Antona, vojvoda Angoulemeškiga, sina Karla X. francoskiga kralja, 19. kozoperska 1851 v gradu Frohsdorf-u v spodnji Avstrii umerla; zdaj počiva v Gorici v cerkvi per frančiškanarjih. — V tim popisu vidimo zgled nepremakljive poterpežljivosti v prenašanju toliko silnih britkost in stisk, ki so ranjeo od 15. mal. serp. 1789, ko se je bil grozovitni punt iz Pariza v Verzail pervlekel, pa do smerti spremljale; zgled terdniga zaupanja v Boga in vdanosti v njegovo sveto voljo, — in prave kersanske ljubezni do sovražnikov, kateri so bili njene starise in teto Elizabeto umorili: njeniga mladiga brata Ludovika XVII. do smerti mučili, in njo samo od 13. vel. serp. 1792 do 18. grud. 1795 v strašni ječi zaklenjeno deržali. Sosebno ženski spol se zamore od ranjce vojvodinje učiti, kaj se pravi živeti po sv. katoliški veri v terdnim upanju in perserčni ljubezni do Boga. — Prav je že zavoljo tiga, de je imenovani popis življenja vojvodinje Angoulemeške v šolah, kakor v Celji, per nunah v Ljubljani i. d. letas dekletam bil v darilo dan, de so viksi pastirji katoliške cerkve, kakor Olomuški veliki škof in kardinal, Goriški veliki škof, veliko iztisov tih bukvic vzeli. V njih se razvidi dalje strupeni sad puntanja: prekucuhi leta 1848 so namreč zlo zlo podobni grozovitnim jakobinarjem lét 1789 — 1795.

Tudi sv. Oče Pij IX. so ta popis, kteriga jim je bil gospod Kosta poslal, blagovoljno sprejeli, in njih tajnik je to sprejemo z naslednjim pismam v latinskim jeziku poterdil:

Presvitli Gospod!

Vaše popisovanje življenja princesinje Marije Terezije vojvodinje Angoulemeške, ki ste ga v nemškem jeziku spisali in natisniti dali, je 25. vel. travna z Vašim pismam vred sem perslo, in naš sv. Oče papež Pij IX. so ga berž prejeli. In akoravno jim težko dē, de ne morejo bukev sami brati, ker ne znajo (nemškiga) jezika, vender vredno pohvalijo Vaš sklep, de ste se perzadjali, ljudem dati v spomin uno visokovredno princesinjo, ktera je bila vselej zgled vsih velicij čednost. Zavoljo tega so mi ukazali, se Vam v Njih imenu prav lepo zahvaliti. V zastavo svojiga hvalezniga serca so sv. Oče Vam podelili s posebnim občutljajem očetovske ljubezni apostolski blagoslov (žegen), kateri naj Vam pomaga k vsaki sreči.

Sprejmite i. t. d.

V Rimu 26. rožnika 1852.

Dominik Fioramonti,

tajnik našiga Gosp. za latinske pisma.

Ogled po Slovenskim.

Pogled na lanske svete vaje v Brežicah. Per teh ekserciciah, ki so jih O. Serapion vodili, so bile naslednje tvarine v premišlovanjih preudarjene. Naj pred so prečastiti Oče žalostno naznanilo razodeli, de visokočastitljivi knez in škof so zboleli in se ne morejo sami eksercicij vdeležiti in premišlovanj imeti, de so pa obljubili za vdeležnike moliti in se tudi sami

v molitev perporočē. Potlej de zelē, naj bi se duhovne molitve (brevir) nekoliko bolj počasu, s postankam per zvezdicah, molile, in de naj se ves čas svetih vaj oestro molčanje ohrani, kar so prečastiti vodnik se posebej perporočili in se potlej enkrat perterdili, ker so tudi Jezuiti učili, de eksercicie ondi, kjer je molčanje, niso brez sadū. Na to so se željo in vošilo razodeli, de naj bi dobrotna milost Božja visokočastitiga Pastirja nadomestovala. Po tem se je začelo I. premišlovanje od namena človekoviga; njegove dolžnosti ko duhovna: a) duhoven zase, b) duhoven za druge. — Duhoven mora Boga nad vse ljubiti. V čem de je popolnamost te ljubezni? Pomočki. — To ljubezin Bog zapovē, jo želi, jo zasluži. Nagibi. — II. Gnusoba greha: po njegovi natori; po njegovih nasledkih. Skodljivost greha nad duhovnam a) za njega samiga, b) za druge. Greh je zaničevanje Božje: ne slabost, ampak nepokorsina. Grešnik bi hotel Bogu krono poropati in jo sam sebi na glavo djati. — Greh nad duhovnam zasluži zlo veliko strahovanje. Zakaj? — Miraculum miraculorum conversio perversi sacerdotis. — Horrenda ruina scandalorum ipsorum. — III. Mlačnost; — odpustljivi grehi — so za smertnim greham nar veči hudo. Ako bi kdo z enim samim majhnim greham zamogel tudi vse nevernike spreobrniti, ne smel bi ga zavoljotega storiti. — Uni nasprot gorečnost. Le ta se mora nad duhovnam razodevati v prizadevanju za Božjo čast: a) pri njem samim, b) pri družih. IV. Spomin poslednjih reči. Smert, a) mali sacerdotis — („mors peccatorum pessima!“) — b) boni sacerdotis. „Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus.“ — Znotranje obnove-ljevanje je delo celiga življenja; se ima goditi na umu, spominu, volji. — V. Sodba. VI. Pekel: kazni: tovaršija; nevarnost za duhovniga se pogubiti. — Kdo pride v pekel? — Sacerdos in inferno. — VII. Večnost peklenskih kazen. — Jezusa nasledovati, de jim odidemo. Znotranje in zunanje Jezusovo življenje spoznavati. Vsakdanje vnēmanje k temu. — VIII. Jezusova ponižnost iz njegove otročnosti in tihiga življenja. a) Iz njegoviga včlovečenja, b) pokorsine, c) odrašenosti. IX. Zveličarjevo očitno življenje: je a) učil, b) molil, c) dobrote skazoval, d) terpel. X. Jezus človek bolečin. — Premišlovanje (že saj po četerti ure) je silno — neogibljivo potrebno za duhovna. XI. Kristus je od smerti vstal; ne umerje več. Duhovno vstajenje. XII. Slovo. Ljubezin: ponižnost; poterpežljivost. — dobre dela v duhu vere i. t. d. i. t. d. V namenu vikšiga Pastirja: Pax Domini sit semper vobiscum! — Branje per jedi: Sv. Severin. — I. Tim. — Sv. Ignaci spričevavec. — Evang. Jan. 3. — Sv. Rupert. Zveličani Modest. — I. Kor. — Sv. Ciprian. — Sv. Vigili. — Povabilo k družbi sv. Cirila in Metoda za spreobrnjenje ločenih Grekov. — List do Tita in 2. Kor. — Branje v cerkvi: Vsakratni prevdarki slehernimu premišljevanju permēni. Še posebej od brevirja, sv. maše i. t. d.

Deveto nedeljo po binkostih je bila lepa in mnogo-terna slovesnost v Černim Verhu nad Polhovim Gradcam v Verhniški tehantii. Mala hribska sosenska, kjer so kmetje skorej po uri daleč raztreseni, in farna cerkev sama visoko na hribu, je namreč izdelala nov farovž in kapelico zraven. Vse so storili goreči farmani z lastnim trudam, kateri v hribih ni majhin, in z lastnimi stroški, kateri se v zadnjih pomankljivih letih težko pridobē; s popolno dobro voljo in vdanostjo so podpirali svojiga vredniga fajmoštra, gospoda Janeza Vidmarja, kateri so vse delo napeljali in do konca vodili. Novo stanovanje za duhovniga pastirja ima zadosti lepiga prostora, in zraven prostor za veči vert. Nova kapelica pa je zato pristavljena, ker je farna cer-

kev malo od farovža oddaljena in na visokim¹, kamor zimski snegovi in zametje večkrat se priti ne pusté. Podoba kapelice je osmerovogata, z malim turničem na verhu; posvečena je Marii Pomočnici, ktere podoba altar lepša; in za zvonček je odprt zvonik po italijanski šegi na prednjim lieu cerkve postavljen. To kapelico so imenovano nedeljo častiti gospod dekan Andrej Pečar po cerkveni šegi za božjo službo blagoslovili, več duhovnov iz soseske jim je bilo na strani, in velika množica se je k slovesnosti iz okolice teh hribov zbrala. Desiravno kapelica ni premajhna — sprejme namreč do 250 ljudi — je leca za pridigo zunej postavljena bila. Po končanim cerkvenim sv. opraviu je bil tudi novi farovž po katoliški šegi kot nova hiša blagoslovljen. K temu dvojnimu sv. opraviu je prišlo še tretje, namreč zlata ženitnina ali druga poroka staršev ondotniga gospod fajmoštra, častitiga stariga očeta in pobožne stare matere, ktera sta se svoje poslednje dni iz Idrie k duhovnimu sinu preselila, pri njem v povračilo za nekdanjo skerb zdaj brez skerbi živeti, in se za poslednji dan pripravljat. Kaj ginljivo je bilo to drugo poroko gledati, kjer so gospod dekan v nagovoru v besedi od otrok tako srečnih zakonskih tudi na sina, dobriga duhovniga pastirja, pokazati zamogli.

* Na Trati, kjer je bila cerkev sv. Antona svetih treh kraljih pogorela, se trudijo farmani s pomočjo, ki so jo tudi od drugotnih dobrotnikov dobili, to božjo hišo povečati, in jo bolj trdno in lepo izdelati. Cerkev namreč bo toliko iztegnjena, kolikor je popred lopa pred njo prostora imela, žagrad je iz noviga sozidan, in vse je s škerlimi pokrito. Zvonik pa je prav lepo s kositarjem (z lamo) pokrit, in se tedaj daleč po dolini bliši.

* Na Verhniki bo lepa in velika cerkev sv. Pavla kmalo izdelana; altar je že na sirovim zidu (frescho) izmalan, druga stena od znotrej in od zunej zlikana. Zraven tega veliciga dela je zdaj s stroški srenjske denarnice še nova šola sozidana na mestu stare farne mežnije. Farovž pa bo s pomočjo prečastitiga Ljubljanskiga škofa gospoda Antona Alojzja, kteri so v ta namen 1500 gold. podarili, predelan, da bo podobno noviga v bizantinski šegi dobil; delo je že začeto. H.

* Blahovest *) naznani pastirski list visokočastiljiviga Lavantinskiga škofa zastran bratovšine sv. bratov Cirila in Metoda in pravi, da so se v Čehih in na Moravskim že več lét sem enaki glasi slišali in po več časnikih razodevali. Potlej živo vnéma vse Slovane po Českim, Moravskim in Slovaškim ravno tako, kakor na jugu in severu, da naj bi se povsod ta bratovšina napravila; in poslednjič skliče: „Toraj, bratje! kteri zamorete, kteri ne spite, kteri hočete pomagati bratom na pot zveličanja, napravljajte po vsih domačijah bratovšine sv. Cirila in Metoda!“

Šolsko. Pretečeno nedeljo, 8. t. m. so bili mnogospoštovani gospod J. Koestl, šolski komisar od mestne strani, soli pri sv. Petru posebno čast in šolarjem

*) Škoda, da se ta, kolikor nam je znano, nar izverstniši slovaški cerkveni list per nas tako malo bere, desiravno je precej duhovnov in družih, kteri umejo češko narečje. V njem je, da molčimo od družih prednost, veliko tvarine, ki se da pri pridigah dobro obrniti, in kar je posebno veselo: dobil je že sem ter tje od mladih ljudi zahvalne pisma, s kterimi zadovoljni g. vredniku naznanijo, da zraven pomoči od zgorej se imajo le samo branju „Blahovesta“ zahvaliti, da so se na pravi poti ohranili. To je lepo! Gotovo veliko mladenčev bi ne ujedal červ zapeljanja, ako bi cerkvene liste brali, namesto mnozih umazanih posvetnih bukev. — „Blahovest“ velja po pošti 1 gold. 30 kr. za pol léta, in izhaja v Pragi. Na svitlo daje in vredva ga učeni in goreči gosp. Václav Stule.

veliko veselje skazali. Po tém ko so bili namreč že poprejšni četertik po šolski skušnji naj pridniši šolarji z bukvicami obdarovani, so blagosercni g. komisar hotli še posebej tiste razveseliti, ki so se bili v keršanskim nauku naj bolje skazali. Po keršanskim nauku so v duhovnijski hiši v pričo obilne množice, posebno otrok, pričujoče persercno nagovorili, in po tém tri v keršanskim nauku nar boljši fantiče obdarovali z lepimi novimi srebrnimi denarji, ki so bili v rudeče židane traki vdjani. G. komisar, vsi goreči, kakor za občinski blagor, tako še posebej za dobro odrejo mladosti, so tudi skoz leto bili skerbni za šolo in so starše opominjali, otroke pridno v šolo pošiljati. Taki možje so pravi Slovenci.

Gosp. Matia Tomažič, duhoven Kerške škofije v Celovcu, je namenjen polni kaplan c. k. polka Toskana dragonarjev Nr. 4 na Laškem.

Gosp. Mihael Peternel, kaplan v Vodica, je od c. k. ministerstva poduka izvoljen učenik in začasni vodja realne šole v Ljubljani.

Razgled po keršanskim svetu.

Na Pajerskim, pravi „Volkshalle“, vlada clo nič ne stori, da bi dobre katoliške profesorje v svojih vseučiliših postavljala; še te izpuša, ki se katoličanstva deržijo. Pfordten, minister, Dönniges kralj. tajnik, in Dingelstedt, gledišni nadzornik, so zdaj prijatli, in ti trije zoperniki katoličanstva imajo vlado v rokah! V praznik sv. R. telesa (10. rožnika) je bila v kraljevem gledišu v Monakovim igrana pevska igra (opera) „prerok“, ktero je jud Mayerbeer naredil. V ti judovski igri je celo katoliška procesija zasmehovana.

Na Sardinskim si pa kraljeva vlada na vso moč prizadeva, posvetni (civilni) zakon postaviti, takó namreč da bi sodniki oklicovali in poročevali, ako ravno se katoliški prebivavci ti spaki po pravici grozijo, in stermijo nad tolikim zaničevanjem katoličanstva. — Pajerska in Sardinska država morate dan današnji terpeti, da se v njih ravno po uradnih potih vs. katoliška vera čez dalje huje podkopuje. Se pa tudi sad taciga nesrečniga početja že očitno kaže. V Turinu na Sardinskim so namreč vseučilišni študenti katoliških starišev k novimu protestanskemu tempelnu v trumi pergro-meli, in protestantom in valdenskim krivovercam „slavo“ upili. — V Virzburgu na Pajerskim pa so ravno študenti — sinovi uradnikov, katoliškemu škofu okna pobili!! Pač je treba tukaj pomniti besed kralja Davida: „Et nunc reges intellegite; erudimini, qui iudicatis terram; — ne quando irascatur Dominus.“ Ps. 2, 10. 12.

Bratislav. 31 protestantov je bilo v cerkvi sv. Mihela 5. mal. serp. v katoliško Cerkev sprejetih.

Iz Linca. Pred nekaj dnemi je tukaj mlad uradnik iz Czernovica v Bukovini, po rojstvu izraelic, v katoliško Cerkev prestopil. Kumoval mu je g. Avstrianski poglavar.

Dunaj. Visoko ministerstvo je razglasilo, da z ukazom od 31. grudna lanskiga leta tako imenovane podstavne pravice (Grundrechte) in z njimi tudi v 1. §. slehernimu zagotovljena polna verska svoboda in pravica domačiga opravljanja verskiga spoznanja zgubi svojo moč in veljavo.

Mili darovi.

Za afrikanski misjon. Dobrotnik (za gosp. Dovjaka) 3 gold.